

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 26 2017, nummers 580 – 609 dinsdag 11 juli 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
WRO/Wro/Woningwet.....	7
Planschade.....	8
Ambtenarenrecht.....	8
Bijstand	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	9
Bestuursrecht overig.....	10
APV.....	10
Marktverordening	12
Onderwijs	13
Rijkswet op het Nederlanderschap	14
Studiefinanciering	15
Wegenverkeerswet	16
Wet arbeid vreemdelingen	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Inreisverbod	18
Schengengrenscodes	20
Asiel.....	20
Opvang	23
Richtlijnen en verordeningen.....	24
Procesrecht	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 580

MK ABRS, 05-07-2017, 201606690/1/A2

minister voor Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking.

Awb 3:3, 4:35

DETOURNEMENT DE POUVOIR. De minister heeft zijn bevoegdheid tot het afwijzen van de subsidieaanvraag in strijd met artikel 3:3 van de Awb gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid aan hem is verleend, door de subsidie te weigeren op grond van overschrijding van de in het drempelcriterium opgenomen dg-norm.

Besluit waarbij de minister een aanvraag van Cinop om subsidie in het kader van de subsidieregeling Local Employment in Africa for Development (hierna: LEAD) heeft afgewezen. [...]

De in artikel 4:35 van de Awb genoemde gronden om een subsidie te weigeren, zijn niet limitatief. De minister voert terecht aan, onder verwijzing naar de geschiedenis van totstandkoming van die bepaling, dat een subsidie ook op beleidsmatige gronden die in een bijzondere subsidieregeling zijn opgenomen, kan worden geweigerd. Gelet op de artikelen 10 en 14 van het Subsidiebesluit, kan de minister voorts worden gevolgd in het betoog dat hem in dit geval veel beleidsruimte is gegeven. Dit betekent echter niet dat die ruimte onbegrensd is en elke weigeringsgrond toelaatbaar is. De in de beleidsregels opgenomen weigeringsgrond moet binnen de kaders van wet- en regelgeving blijven, inhoudelijk niet onredelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De minister heeft aangevoerd dat hij geen subsidie aan organisaties met een bovenmatige beloningsstructuur wil verstreken en met het drempelcriterium wil bereiken dat alleen die organisaties voor subsidieverlening worden geselecteerd die de dg-norm [een maximale bezoldiging van € 163.000,- per kalenderjaar voor individuele leden van het bestuur – red.] niet overschrijden. Naar het oordeel van de Afdeling houdt het drempelcriterium onvoldoende verband met het verwezenlijken van het doel van LEAD, het creëren van werkgelegenheid voor jongeren in Afrikaanse landen. Niet valt in te zien dat de doelstelling van LEAD wordt bereikt door alleen die organisaties te selecteren die de dg-norm niet overschrijden. Ook organisaties die de dg-norm overschrijden, kunnen de betreffende werkgelegenheid voor jongeren creëren. Voorts is niet gezegd, zoals Cinop terecht in het verweerschrift aanvoert, dat de subsidiegelden door dergelijke organisaties niet of minder doelmatig worden besteed.

Het is de Afdeling voorts niet gebleken dat het drempelcriterium anderszins voldoende verband houdt met de verwezenlijking van het doel van LEAD. Het drempelcriterium strekt bijvoorbeeld niet tot het voorkomen van een latere intrekking of lagere vaststelling van de subsidie of om misbruik of onverhaalbaarheid van de subsidiegelden van LEAD tegen te gaan. De rechtbank heeft derhalve terecht geoordeeld dat de minister zijn bevoegdheid tot het afwijzen van de subsidieaanvraag in strijd met artikel 3:3 van de Awb heeft gebruikt voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid aan hem is verleend, door de subsidie te weigeren op grond van overschrijding van de in het

drempelcriterium opgenomen dg-norm. Hetgeen de minister verder heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel.

[ECLI:NL:RVS:2017:1774](#)

JnB2017, 581

MK CRvB, 30-06-2017, 16/7635 AW

Stichting Centraal Bureau voor Genealogie (hierna: de Stichting).

Awb 1:1, 1:3 lid 1

BESTUURSORGAAN. In de statuten van de Stichting zijn onvoldoende aanknopingspunten gelegen om deze te rekenen tot de openbare dienst, nu de invloed van de minister van OCW is beperkt tot de op grond van artikel 14, tweede lid, van de statuten vereiste voorafgaande goedkeuring van besluiten tot statutenwijziging, fusie en ontbinding van de stichting. Waar het gaat om (de samenstelling van) het bestuur, beleidsvorming en het toezicht binnen de Stichting is er krachtens de statuten geen invloed van de minister van OCW. Dat de rechtspositie van de medewerkers van de Stichting, die allen op basis van een arbeidsovereenkomst werkzaam zijn, zoveel mogelijk moet worden vastgesteld overeenkomstig de rechtspositieregelingen voor rijksambtenaren is niet van belang voor de vraag of aan de minister van OCW overwegende invloed toekomt op doelstelling, beheer en beleid van de Stichting. Het bestreden besluit is dan ook geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2268](#)

JnB2017, 582

MK ABRS, 05-07-2017, 201604629/1/A2

Registratiecommissie Geneeskundig Specialisten (hierna: de Registratiecommissie).

Awb 4:6 lid 2

BW 3:13, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. De Afdeling acht geen omstandigheden aanwezig op grond waarvan misbruik van recht aangenomen moet worden.

Herhaalde aanvraag om inschrijving als huisarts in het register van erkende huisartsen. Appellante heeft te kennen gegeven dat zij meent nieuwe feiten boven tafel te hebben gekregen op grond waarvan de Registratiecommissie een andere afweging zou moeten maken. Mede in het licht hiervan, bestaat geen grond voor het oordeel dat appellante de bevoegdheid de aanvraag tot inschrijving in het register in te dienen en tegen de afwijzing van die aanvraag rechtsmiddelen aan te wenden, al evident heeft aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waartoe zij gegeven is.

[ECLI:NL:RVS:2017:1779](#)

JnB2017, 583

ABRS, 05-07-2017, 201604205/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Awb 7:11 lid 2

HEROVERWEGING. In het voorliggende geval is een vervangend besluit niet meteen genomen, maar bijna twee weken na de gegrondverklaring van de bezwaren en de herroeping van het primaire besluit. Indien tussen het onvolledige besluit op bezwaar en het later genomen vervangende besluit een onverbreekelijke samenhang bestaat, vormen zij samen het in heroverweging genomen besluit op bezwaar. Nu het college enerzijds op 28 april 2015 heeft besloten tot een gegrondverklaring van de bezwaren en een herroeping van het primaire besluit en anderzijds een omgevingsvergunning heeft verleend bij besluit van 11 mei 2015, is het besluit op bezwaar volledig als bedoeld in artikel 7:11, tweede lid, van de Awb. De samenstellende bestanddelen van het in heroverweging genomen besluit op bezwaar zijn in één brief aan appellant toegezonden, waarbij is vermeld dat beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat het college met de hiervoor omschreven handelwijze heeft gehandeld in strijd met artikel 7:11 van de Awb of met de rechtszekerheid.

[ECLI:NL:RVS:2017:1770](#)

JnB2017, 584

Rechtbank Den Haag, 08-06-2017 (publ. 06-07-2017), SGR 16/10284

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank, verweerder.

Awb 2:14 lid 1, 2:17 lid 1, 3:41, 6:7, 6:9 lid 1, 6:11

ELEKTRONISCHE VERZENDING. Verweerder heeft ter zitting uiteengezet hoe de berichtcodes zijn opgebouwd en informatie overgelegd met betrekking tot de wijze waarop berichten worden verzonden. Deze informatie laat zien dat op 13 november 2015 de betreffende documenten naar de Berichtenbox van eiser zijn **verzonden. Uit het overgelegde stuk 'Technische informatie via RDW (logging elektronisch berichtenverkeer)' volgt dat** de verzonden documenten op 13 november 2015 om 07:12:01 uur in de Berichtenbox van eiser zijn ontvangen. De rechtbank acht dit zulke concrete informatie dat eiser niet kan volstaan met de stelling dat hij nooit primair besluit I in zijn Berichtenbox heeft ontvangen. Primair besluit I is op juiste wijze aan eiser bekend gemaakt en ingevolge artikel 2:17, eerste lid, in samenhang met artikel 3:41 van de Awb, heeft 13 november 2015 als tijdstip van bekendmaking van primair besluit I te gelden.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7191](#)

JnB2017, 585

ABRS, 05-07-2017, 201606629/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb 8:24 lid 2

MACHTIGING. De overgelegde machtiging is voldoende specifiek om de grenzen van de vertegenwoordigingsbevoegdheid te bepalen, hoewel deze zeer algemeen is geformuleerd. Hierbij is van belang dat de machtiging op verzoek van de rechtbank is gespecificeerd naar het onderhavige geschil en

uitdrukkelijk betrekking heeft op het instellen van beroep tegen het bestreden besluit. Hoewel uit de machtiging volgt dat derden kunnen worden ingeschakeld en aan hen volmacht kan worden verleend om bevoegdheden uit te oefenen, leidt dat niet tot het oordeel dat reeds daarom de grenzen van de vertegenwoordigingsbevoegdheid onvoldoende bepaalbaar zijn. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat voor het doorgeven van de bij de machtiging verleende bevoegdheden een aparte volmacht is vereist en de derde slechts bevoegdheden op gelijke wijze als omschreven in de machtiging kan uitoefenen. Daarbij is verder van belang dat in het hogerberoepschrift staat dat de gemachtigde voorafgaand aan de diverse rechtshandelingen per e-mail contact heeft gehad met appellante om de werkwijze af te stemmen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1812](#)

JnB2017, 586

MK CRvB, 17-02-2017 (publ. 07-07-2017), 15/5123 WIA-G

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:75 lid 1

PROCESKOSTEN. Als het beroep gegrond wordt verklaard, kent de bestuursrechter in de regel ambtshalve een vergoeding voor kosten van beroepsmatig verleende rechtsbijstand toe. Ter verkrijging van overige kosten van de procedure, zoals de kosten van een geraadpleegde deskundige als in dit geding, moet een partij uiterlijk ter zitting een onderbouwd verzoek indienen. Daarbij wordt nog opgemerkt dat ook op een andere manier dan door middel **van het 'Formulier Proceskosten' proceskosten kunnen worden onderbouwd, nu** hier gebruik van het formulier niet dwingend voortvloeit uit enig wettelijk voorschrift. Vergelijking met de uitspraak van de CRvB van 15 april 2014 ([ECLI:NL:CRVB:2014:1253](#)).

Beroep waarin de rechtbank geen vergoeding voor de kosten van appellant ingeschakelde deskundigen heeft toegekend. [...] Als het beroep gegrond wordt verklaard, kent de bestuursrechter in de regel ambtshalve een vergoeding voor kosten van beroepsmatig verleende rechtsbijstand toe. Ter verkrijging van overige kosten van de procedure, zoals de kosten van een geraadpleegde deskundige als in dit geding, moet een partij uiterlijk ter zitting een onderbouwd verzoek indienen. [...] Daarbij wordt nog **opgemerkt dat ook op een andere manier dan door middel van het 'Formulier Proceskosten' proceskosten kunnen worden onderbouwd, nu** hier gebruik van het formulier niet dwingend voortvloeit uit enig wettelijk voorschrift.

De rechtbank heeft appellant bij brief van 26 september 2012 uitgenodigd te verschijnen **op een zitting van de rechtbank op 20 november 2012. Tevens is een 'Formulier Proceskosten' met een daarbij behorende toelichting toegestuurd. In de toelichting is** verzocht het formulier ingevuld uiterlijk bij aanvang van de zitting te overhandigen aan de griffier. Appellant heeft in de diverse stadia van de procedure bij de rechtbank rapporten overgelegd van de door hem geraadpleegde deskundigen en tevens verzocht om vergoeding van de daartoe gemaakte kosten, waarvan het merendeel gemaakt zijn na de zitting van 20 november 2012. Door de tweede zitting op 11 november 2014 en de

correspondentie over het achterwege blijven van een derde zitting, was de eerdere brief van de rechtbank van 26 september 2012 over de proceskosten achterhaald. Onder die omstandigheden brengt een behoorlijke hantering van de bevoegdheid op grond van artikel 8:75 van de Awb mee dat de rechtbank naar de door appellant gemaakte kosten van deskundigen had geïnformeerd dan wel appellant nogmaals een Formulier Proceskosten ter invulling had toegestuurd. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank het verzoek van appellant om vergoeding van kosten van de door hem ingeschakelde deskundigen niet heeft mogen afwijzen, omdat appellant geen specificatie heeft overgelegd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2338](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 05-07-2017, 201604472/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:1771](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

WRO/Wro/Woningwet

JnB2017, 587

ABRS, 05-07-2017, 201603812/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Drechterland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:6 lid 1

Bevoegdhedenregeling bestuursrechtspraak 2

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.6 lid 1

WET RUIMTELIJKE ORDENING (Wro). Onbevoegdheid rechtbank. Tegen besluit omtrent wijziging van een bestemmingsplan stond beroep in eerste en enige aanleg open bij de Afdeling. Bij het besluit van 7 oktober 2014, dat bij het besluit op bezwaar van 16 maart 2015 is gehandhaafd, heeft het college geweigerd het bestemmingsplan met toepassing van artikel 3.7.9 van de planvoorschriften te wijzigen. Aldus heeft het college een besluit genomen omtrent wijziging van een bestemmingsplan overeenkomstig artikel 3.6, eerste lid, van de Wro. Gelet op artikel 8:6, eerste lid, van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 2 van de Bevoegdhedenregeling bestuursrechtspraak, stond tegen het besluit van 16 maart 2015 daarom beroep in eerste en enige aanleg open bij de Afdeling.

[ECLI:NL:RVS:2017:1782](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 588

MK ABRS, 15-07-2017, 201606235/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Heiloo.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. Voorzienbaarheid. Eigenaar perceel heeft concrete pogingen ondernomen om het gebruik van het perceel als tuin te verwezenlijken, zoals dit van een redelijk denkende en handelende eigenaar kon worden verlangd. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat het college passieve risicoaanvaarding aan de afwijzing van het verzoek om een tegemoetkoming in planschade ten grondslag mocht leggen. Betrokkene was feitelijk noch juridisch in staat de eigenaren van de woningen op de naastgelegen percelen te verplichten om de onder het oude bestemmingsplan toegestane gebruik van het perceel als tuin te benutten in de zin dat zij het perceel zouden gaan gebruiken als deel van hun eigen tuin.

[ECLI:NL:RVS:2017:1793](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 589

MK CRvB, 29-06-2017, 16/7692 AW

college van burgemeester en wethouders van Veenendaal.

Wet normering bezoldiging topfunctionarissen publieke en semipublieke sector (WNT) 1.1, 1.2, 1.3, 2.10, 5.1, 5.2

Wet op het voortgezet onderwijs (WVO) 32c

AMBTENARENRECHT. WNT. ONTSLAGVERGOEDING. Terugvordering vanwege overschrijding maximaal toegestane ontslagvergoeding.

Appellant was in de functie van rector aan te merken als topfunctionaris als bedoeld in artikel 1.1, aanhef en onder b, onderdeel 5°, van de WNT, nu hij blijkens de artikelen 1 en 5 van het managementstatuut belast was met de dagelijkse leiding van de gehele school. Dat binnen de school medewerkers verantwoordelijk waren voor bepaalde (deel)taken en appellant de functie in de praktijk anders heeft ingevuld laat onverlet dat hij eindverantwoordelijke was en als enige formeel en expliciet belast was met de dagelijkse leiding van de gehele school. Nu de aan appellant betaalde ontslagvergoeding **van € 90.000,- het maximaal toegestane bedrag van € 75.000,-** als vermeld in artikel 2.10, eerste lid, van de WNT **overschrijdt is een bedrag van € 15.000,-** onverschuldigd aan appellant betaald. Het college heeft dan ook terecht het onverschuldigd betaalde bedrag van appellant teruggevorderd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2280](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 590

MK CRvB, 27-06-2017 (publ. 04-07-2017), 16/348 WWB

college van burgemeester en wethouders van Sittard-Geleen.

Awb 4:84

WWB 17, 18a

Beleidsregels bestuurlijke boete WWB, IOAW en IOAZ

BIJSTAND. BESTUURLIJKE BOETE. Uit artikel 18a, tweede lid, van de WWB volgt dat slechts sprake is van een benadelingsbedrag indien en voor zover de betrokkene geen bijstand zou hebben ontvangen indien hij de inlichtingenverplichting wel had nageleefd. Die situatie doet zich hier niet voor. Appellant is de op hem rustende inlichtingenverplichting niet nagekomen zonder dat sprake is van een benadelingsbedrag. Het college is daarom gehouden met toepassing van artikel 18a, derde en vierde lid, van de WWB een bestraffende sanctie op te leggen. Nu niet is gebleken dat het college eerder een waarschuwing heeft gegeven aan appellant en ook niet is gebleken van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 Awb, diende het college, gelet op artikel 4 van de beleidsregels, een schriftelijke waarschuwing te geven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2242](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 591

MK CRvB, 09-06-2017, (publ. 30-06-2017), 15/5006 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 2, 3, 6

KINDERBIJSLAG. INGEZETENE. I.c. kan op de in geding zijnde peildatum niet worden gesproken van een duurzame band van persoonlijke aard van appellante met Nederland.

Appellante was op de peildatum geen ingezetene van Nederland. Op de peildatum volgde appellante in Nederland een voltijdse studie en ontving zij studiefinanciering. Appellante heeft haar stelling dat zij niet naar Nederland is gekomen om studieredenen maar om zich in Nederland te vestigen, niet nader geconcretiseerd, noch met objectieve gegevens onderbouwd. Deze stelling komt niet overeen met hetgeen appellante zelf heeft ingevuld op het in het kader van de **aanvraag aan appellante toegezonden formulier "Informatie over uw komst in Nederland"**. **Daarbij komt dat appellante op dit formulier niet (tevens) heeft aangevinkt dat zij definitief in Nederland gaat wonen.** Nu appellante evenmin beschikte over zelfstandige woonruimte, kan naar het oordeel van de Raad op de in

geding zijnde peildatum niet worden gesproken van een duurzame band van persoonlijke aard van appellante met Nederland.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2255](#)

JnB2017, 592

MK CRvB, 23-06-2017, (publ. 07-07-2017), 16/2357 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

EVRM 8

AKW 6

KINDERBIJSLAG. KOPPELINGSBEGINSEL. I.c. weigering verzekering voor de AKW niet in strijd met internationale recht.

In geschil is of uit het internationale recht moet worden afgeleid dat appellante niet mag worden uitgesloten van de verzekering voor de AKW op de grond dat zij niet beschikt over een verblijfstitel als in artikel 6, tweede lid, van de AKW genoemd.

Hoewel de ernst van de situatie en de moeilijke omstandigheden waarin appellante heeft verkeerd, zeker niet worden onderschat, wordt hierin geen aanleiding gevonden om het koppelingsbeginsel buiten toepassing te laten. Ook de omstandigheden dat de zoon van appellante ten tijde in geding onder toezicht was gesteld en er daarom, ondanks het ontbreken van een verblijfsvergunning, geen sprake was van een situatie dat appellante Nederland moest verlaten, zijn geen bijzondere omstandigheden die de weigering van kinderbijslag strijdig doet zijn met het discriminatieverbod in samenhang met het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2330](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2017, 593

Rechtbank Noord-Holland, 30-05-2017 (publ. 03-07-2017), HAA 16/5215 & 17/448

burgemeester van Haarlem, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening gemeente Haarlem (Apv)

1:5, 1:6 aanhef en onder b, 2:11, lid 1, lid 3, lid 6, 2:27, lid 1 aanhef en onder h, 2:32 lid 1, 2:32a lid 1, 2:32b, 2:32c

Dienstenwet 1, 28 lid 1, 65

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:20a lid 1, 4:20b lid 1, 7:1a lid 1

APV. Lex silencio positivo. In dit geval is geen sprake van een vergunning van rechtswege. Niet is voorzien in een overgangsregeling voor aanvragen die al waren ingediend op het moment van inwerkingtreding van artikel 28 van de Dienstenwet, 1 januari 2012, maar waarop nog niet was beslist. De artikelen 28 en 65 van de Dienstenwet, in onderlinge samenhang bezien, kunnen niet anders

begrepen worden dan betrekking hebbend op aanvragen ingediend op of na 1 januari 2012.

[..] Tussen partijen is niet in geschil dat eiseres op 8 december 2011 bij verweerder een aanvraag heeft ingediend voor verlening van een vergunning voor een terras op de middenberm en dat daarop niet binnen de daarvoor geldende termijn van acht weken is beslist. Het besluit deze aanvraag af te wijzen is genomen op 8 mei 2016. In geschil is of door het niet tijdig beslissen op de aanvraag van 8 december 2011 een vergunning van rechtswege is ontstaan. Voor beantwoording van die vraag moet de rechtbank beoordelen of de regeling omtrent de vergunning van rechtswege (lex silencio positivo) van toepassing is op de aanvraag van eiseres.

De rechtbank stelt vast dat de gevraagde vergunning voor het terras op de middenberm een vergunning is als bedoeld in de Dienstenwet, die krachtens de Gemeentewet (op grond van de APV) wordt verleend. Op grond van artikel 65 van de Dienstenwet is artikel 28 van de Dienstenwet tot 1 januari 2012 niet van toepassing op dergelijke vergunningen. Tot 1 januari 2012 is op aanvragen om dergelijke vergunningen, ingevolge artikel 4:20a, eerste lid, van de Awb, de lex silencio positivo eerst van toepassing indien dit bij wettelijk voorschrift is bepaald. In de APV is daarin vòòr 1 januari 2012 niet voorzien. Vanaf 1 januari 2012 geldt dus op grond van artikel 28 van de Dienstenwet voor aanvragen als de voorliggende dat de regeling omtrent de vergunning van rechtswege (lex silencio positivo) van toepassing is, tenzij deze is uitgezonderd. In de APV, geldend vanaf 1 januari 2012, is de regeling niet uitgezonderd. De rechtbank stelt met eiseres vast dat niet is voorzien in een overgangsregeling voor aanvragen die al waren ingediend op het moment van inwerkingtreding van artikel 28 van de Dienstenwet, 1 januari 2012, maar waarop nog niet was beslist. Indien eiseres zou worden gevolgd in haar betoog dat artikel 28, eerste lid, van de Dienstenwet met de inwerkingtreding op 1 januari 2012 ook betrekking heeft op lopende aanvragen, dan heeft dat tot gevolg dat vòòr het moment van inwerkingtreding ingediende aanvragen onder de werking van de lex silencio positivo zouden worden gebracht. Dat zou dan betekenen dat artikel 28, eerste lid, van de Dienstenwet ten aanzien van eiseres (en anderen in een vergelijkbare positie) eerder in werking is getreden dan in artikel 65 van de Dienstenwet is bepaald. Reeds gelet daarop, kunnen de artikelen 28 en 65, in onderlinge samenhang bezien, niet anders begrepen worden dan betrekking hebbend op aanvragen ingediend op of na 1 januari 2012.

Het betoog van eiseres ter zitting dat de regeling ten tijde van het besluit van 18 mei 2016 van kracht was en op grond van de te verrichten ex-nunc toetsing toegepast diende te worden, kan ook niet leiden tot het daarmee beoogde doel. De te verrichten ex-nunc toetsing kan er niet toe leiden dat de lex silencio positivo eerder in werking treedt dan in artikel 65 van de Dienstenwet is bepaald. Indien en voor zover eiseres daarmee nog bedoeld zou hebben dat de beslistermijn pas met ingang van 1 januari 2012 is gaan lopen, wordt zij ook daarin niet gevolgd, nu voor de vergunning van rechtswege de datum van indiening van de aanvraag bepalend is en niet het moment van inwerkingtreding van artikel 28, eerste lid, van de Dienstenwet.

Het betoog van eiseres dat sprake is van een vergunning van rechtswege wordt dan ook verworpen. Verweerder was dus nog bevoegd op de aanvraag van 8 december 2011 te beslissen. [...]

[ECLI:NL:RBNHO:2017:5509](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Marktverordening

JnB2017, 594

MK ABRS, 05-07-2017, 201604608/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Marktverordening Den Haag 2013 (Marktverordening) 1, 13

Marktreglement 2:9 lid 2

MARKTVERORDENING. Overtreding van de Wav kan worden aangemerkt als wangedrag als bedoeld in artikel 13, tweede lid, onder c, van de Marktverordening Den Haag 2013.

[...] [appellant] betwist niet dat een overtreding van de Wav is vastgesteld. De raad heeft er bij vaststelling van de Marktverordening voor gekozen om in de in artikel 13, eerste lid, genoemde gevallen, waaronder overtreding van de Wav, het college dwingend op te leggen de marktvergunning of ontheffing in te trekken. In de gevallen genoemd in het tweede lid, waaronder wangedrag, is het college de discretionaire bevoegdheid gegeven om de marktvergunning of ontheffing in te trekken.

Het feit dat de overtreding van de Wav in het eerste lid is opgenomen, betekent niet dat deze overtreding niet tevens onder het ruimere begrip wangedrag kan vallen. In het normaal spraakgebruik wordt het in strijd met de toepasselijke wetgeving iemand werkzaam laten zijn, aangemerkt als wangedrag. Uit het opnemen van de overtreding van de Wav in het eerste lid blijkt dat de raad deze vorm van wangedrag dusdanig ernstig achtte dat deze daaraan dwingend het gevolg heeft verbonden van intrekking van de marktvergunning of ontheffing. Nu het college niet is gehouden dat gevolg te verbinden aan constatering van de in het tweede lid genoemde feiten, maar wel de bevoegdheid heeft dat te doen, is het bovendien niet in strijd met het systeem van de regeling dat de overtreding van de Wav, als vorm van het ruimere begrip wangedrag ook onder het tweede lid wordt begrepen. Voor marktvergunninghouders heeft dat gelet op het dwingende karakter van het eerste lid geen functie, maar voor ingeschrevene voor een dagplaats wel nu artikel 2.9 van het Marktreglement uitsluitend naar het tweede lid verwijst. Een andere uitleg zou er dus toe leiden dat de door het college kennelijk ernstig geachte overtreding van de Wav indien door dagplaatshouders begaan in het geheel niet zou kunnen leiden tot uitsluiting van de uitdeling of enige andere sanctie terwijl constatering van dezelfde overtreding bij marktvergunninghouders automatisch tot intrekking van de marktvergunning zou leiden.

De Afdeling ziet gelet daarop dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat overtreding van de Wav kan worden aangemerkt als

wangedrag als bedoeld in artikel 13, tweede lid, onder c, van de Marktverordening.[...]
[ECLI:NL:RVS:2017:1810](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB2017, 595

MK ABRS, 05-07-2017, 201606282/1/A2

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Les- en cursusgeldwet (Lcw) 1, 3, 4, 5, 5a, 6, 9b

Uitvoeringsbesluit Les- en cursusgeldwet 2000 (Uitvoeringsbesluit) 1, 3, 7

Wet op het onderwijstoezicht (Wot) 24b, 24e

Wet educatie en beroepsonderwijs (Web) 2.5.5a, 2.5.5b, 8.1.1

ONDERWIJS. Inschrijving als examendeelnemer is geen inschrijving als bedoeld in de Lcw en de daarop berustende bepalingen. Niettemin is artikel 9b van de Lcw, waarin de hardheidsclausule is neergelegd, zo ruim geformuleerd, dat het de minister vrij staat om artikel 7 van het Uitvoeringsbesluit overeenkomstig toe te passen op het geval van appellante. In dit geval kon de minister in redelijkheid niet afzien van toepassing van de hardheidsclausule.

[...] [appellante] heeft de minister verzocht om terugbetaling van het lesgeld over de maanden van het schooljaar die resteerden nadat zij haar diploma heeft behaald. De minister heeft dat verzoek met de in geding zijnde besluitvorming afgewezen.

[appellante] heeft haar diploma behaald als examendeelnemer en niet als voltijdstudent. Terugbetaling van lesgeld kan alleen plaatsvinden bij voltijdstudenten die worden uitgeschreven omdat zij de opleiding met goed gevolg hebben afgerond, aldus de minister.

[...] **Hardheidsclausule**

[...] **Uit het hiervoor overwogene volgt dat de inschrijving als examendeelnemer geen** inschrijving is als bedoeld in de Lcw en de daarop berustende bepalingen. Niettemin is artikel 9b van de Lcw, waarin de hardheidsclausule is neergelegd, zo ruim geformuleerd, dat het de minister vrij staat om artikel 7 van het Uitvoeringsbesluit overeenkomstig toe te passen op het geval van [appellante]. Daarom wordt toegekomen aan de vraag of de minister daarvan in redelijkheid heeft mogen afzien.

[...] **Uit de [toelichting bij het Uitvoeringsbesluit (Staatsblad 2000, 250, blz. 12)] [...]** volgt dat met de strikte terugbetalingsregeling is beoogd de uitstroom van leerlingen zonder diploma tegen te gaan. [appellante] heeft de opleiding succesvol afgerond en een diploma behaald. De situatie dat een leerling uitstroomt zonder diploma doet zich in het geval van [appellante] niet voor, zodat de weigering haar het lesgeld terug te betalen niet bijdraagt aan het doel van de regeling. Daar staat tegenover dat die weigering voor [appellante] tot wezenlijk financieel nadeel leidt. Deze situatie is het gevolg van een volgens de minister onjuiste beëindiging van de inschrijving door de school. Deze beëindiging kan [appellante] niet worden aangerekend. Hoewel de onjuiste beëindiging van de inschrijving de minister evenmin kan worden aangerekend, is het naar het

oordeel van de Afdeling onder de gegeven omstandigheden onbillijk om de gevolgen van de onjuiste beëindiging voor rekening van [appellante] te laten. De minister had daarom in redelijkheid niet kunnen afzien van toepassing van de hardheidsclausule, om [appellante] het lesgeld voor het resterende deel van het schooljaar terug te betalen. De **rechtbank is ten onrechte tot een ander oordeel gekomen.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1795](#)

Zie ook de vergelijkbare uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:1781](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2017, 596

MK ABRS, 05-07-2017, 201609051/1/V6

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

RWN 6, 10

Handleiding RWN toelichting bij artikel 10, Paragraaf 1, Paragraaf 2, Paragraaf 2.2

NEDERLANDERSCHAP. De omstandigheid dat de kinderen al sinds 2008 feitelijk deel uitmaken van het gezin van de pleegouders, leidt niet tot het oordeel dat toepassing van artikel 10 van de RWN toch aangewezen is. De Afdeling acht de in het beleid gestelde voorwaarde, dat de pleegkinderen sinds ten minste drie jaren vóór het indienen van het verzoek krachtens een Nederlandse rechterlijke beslissing onder het gezag van een voogdijinstelling moeten staan, niet onredelijk.

Nu het verzoek om het Nederlandschap dateert van 23 april 2015 en de pleegkinderen sinds 3 september 2013 onder het gezag van Stichting Nidos staan, zijn de pleegkinderen niet ten minste drie jaren vóór het indienen van het verzoek krachtens een Nederlandse rechterlijke beslissing onder het gezag van een voogdijinstelling komen te staan. Reeds hierom voldoen appellanten niet aan het pleegkinderenbeleid als bedoeld in de toelichting bij artikel 10 van de RWN in de Handleiding. De omstandigheid dat de kinderen al sinds 2008 feitelijk deel uitmaken van het gezin van de pleegouders, leidt niet tot het oordeel dat toepassing van artikel 10 van de RWN toch aangewezen is. Zoals hiervoor onder 4.1 is overwogen, is artikel 10 van de RWN bedoeld om bij uitzondering van de wettelijke voorwaarden voor naturalisatie af te wijken en moet van dit artikel terughoudend gebruik worden gemaakt. Voor de in het beleid gestelde voorwaarde dat de pleegkinderen sinds ten minste drie jaren vóór het indienen van het verzoek krachtens een Nederlandse rechterlijke beslissing onder het gezag van een voogdijinstelling moeten staan, is aangesloten bij de wettelijke bepaling over de verkrijging van het Nederlandschap door optie in het geval van pleegkinderen die onder het gezag staan van een niet-Nederlandse vader of moeder en een ander die Nederlander is, zoals neergelegd in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN. De Afdeling acht dit niet onredelijk. Van die wettelijke bepaling kan niet met toepassing van artikel 10 van de RWN worden afgeweken. Daarbij wordt in aanmerking genomen

dat [appellant B] het Nederlanderschap alsnog kan verkrijgen indien de pleegmoeder dit in 2018 verkrijgt en [appellant A], na het bereiken van de 18-jarige leeftijd op 1 juli 2017, zelf om verlening van het Nederlanderschap kan verzoeken, zodat de kinderen niet in een uitzonderingspositie behoeven te verkeren. Derhalve heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van een zodanig bijzonder geval dat toepassing van artikel 10 van de RWN aangewezen is. Dat het doen van een nieuw verzoek kosten met zich brengt, is onvoldoende voor toepassing van artikel 10 van de RWN. Dat geldt, zoals vermeld in de toelichting bij dit artikel in de Handleiding, ook voor zover de pleegkinderen, zoals ter zitting bij de Afdeling is betoogd, praktische problemen ondervinden bij het niet hebben van een Nederlands paspoort.

[ECLI:NL:RVS:2017:1804](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 597

MK CRvB, 28-06-2017, (publ. 06-07-2017), 16/2372 WSF

Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 2.14

STUDIEFINANCIERING. Weigering studiefinanciering voor eenjarige opleiding in het buitenland is terecht, nu niet aan de eis van accreditatie is voldaan.

Afwijzing aanvraag studiefinanciering voor eenjarige opleiding MSc. Sustainability and Social Innovation aan de École des Hautes Études Commerciales de Paris (HEC).

Raad: Uit het advies van EP-Nuffic volgt dat de door appellant gevolgde opleiding niet leidt tot een nationaal erkend diploma, waardoor niet aan de eis van accreditatie wordt voldaan. Het betoog van appellant dat de CGE zijn opleiding heeft erkend maakt dit niet anders. Op verzoek van de minister heeft EP-Nuffic in hoger beroep toegelicht dat de opleiding van appellant het CGE label voor een mastère en sciences (MSc-label) heeft.

Dit is een kwaliteitslabel van de CGE dat betekent dat de opleiding correspondeert met de eisen die het werkveld stelt. Verder heeft de minister navraag gedaan bij de CGE. Hierop heeft de CGE bevestigd dat de door appellant gevolgde opleiding niet door de Franse minister van onderwijs of de Franse Staat is erkend. Erkenning van de door appellant gevolgde opleiding door het CGE in de vorm van een MSc-label is dan ook niet hetzelfde als staatsaccreditatie. Ook in de door appellant overgelegde verklaringen van Peyrache en Laliberté staat niet expliciet vermeld dat de door hem gevolgde opleiding erkenning door de Franse minister van onderwijs of de Franse Staat heeft verkregen. De Nederlandse opleidingen in Rotterdam, Maastricht en Utrecht waar appellant naar verwijst zijn anders dan de opleiding van appellant wel van overheidswege geaccrediteerd. Omdat de door appellant gevolgde opleiding niet voldoet aan de eis van overheidsaccreditatie wordt niet toegekomen aan vergelijking van zijn opleiding met de genoemde opleidingen in Rotterdam, Maastricht en Utrecht. Dat de opleiding van appellant goed staat aangeschreven doet aan dit alles niet af.

Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet. Geen aanleiding om hardheidsclausule toe te passen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2301](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 598

MK ABRS, 15-07-2017, 201602079/1/A1

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (lees: de directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen; hierna: het CBR), gevestigd te Rijswijk, appellant.

Wegenverkeerswet 1994 131 lid 1 aanhef en onder a, 132 lid 1 aanhef en onder a, lid 2 Regeling maatregelen rijvaardigheid (Regeling) 9 aanhef en onder b WEGENVERKEERSWET. Het CBR heeft niet aannemelijk gemaakt dat [wederpartij] bij de aanvang van het afloopgesprek van de cursus educatieve maatregel alcohol en verkeer (EMA) onder invloed was van alcohol als bedoeld in artikel 9 van de Regeling en dat hij niet de vereiste medewerking aan de EMA heeft verleend.

[...] het CBR [heeft] het rijbewijs van [wederpartij] ongeldig verklaard, omdat voorafgaand aan het nagesprek van de EMA [...] trainer [...], werkzaam bij Trafieq, heeft vastgesteld dat [wederpartij] voor het plaatsvinden van het gesprek alcohol heeft geconsumeerd. Volgens het CBR heeft [wederpartij] daarom niet de vereiste medewerking ten behoeve van de EMA verleend als bedoeld in artikel 132, eerste lid, van de Wegenverkeerswet 1994.

[...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat in de omstandigheden dat de trainers [...] hebben geconstateerd dat de adem van [wederpartij] rook naar het inwendig gebruik van alcoholhoudende drank en dat [wederpartij] heeft verklaard de avond voor de cursus twee glazen wijn te hebben gedronken, onvoldoende grond wordt gevonden voor het oordeel dat [...] onder invloed van alcohol op het nagesprek van de cursus EMA is verschenen.

Daarbij is van belang dat [wederpartij] onvoldoende weersproken heeft gesteld dat een naar alcohol ruikende adem andere oorzaken kan hebben dan slechts het drinken van alcohol, zoals het innemen van vitaminepillen.

Naar het oordeel van de Afdeling had het op de weg van de trainers gelegen om hun vermoeden dat [wederpartij] onder invloed van alcohol was verschenen op de EMA cursus te bevestigen met bijvoorbeeld een positieve blaastest. Dat een alcoholtest op de trainingslocatie niet beschikbaar was en dat Trafieq daartoe ook niet verplicht was, dient niet voor het risico van [wederpartij] te komen. Zoals de rechtbank heeft overwogen is het aan het CBR om aannemelijk te maken dat [wederpartij] onder invloed was van alcohol, indien het CBR daaraan de conclusie wil verbinden dat [wederpartij] niet de vereiste medewerking aan de EMA heeft verleend.

Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het CBR niet

aannemelijk heeft gemaakt dat [wederpartij] bij de aanvang van het afloopgesprek onder invloed was van alcohol als bedoeld in artikel 9 van de Regeling en dat hij niet de **vereiste medewerking aan de EMA heeft verleend**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1811](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 599

Grote kamer ABRS, 05-07-2017, 201603427/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 45, 56

Richtlijn 96/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996

betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten (PB 1997 L 18) (Dienstenrichtlijn) 1

Bijlage VII Lijst bedoeld in artikel 23 van de Toetredingsakte: overgangsmatregelen

Roemenië (PB 2005 L 157) Punt 1, Punt 2, Punt 5

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:49, 8:12a, 8:51a, 8:51d

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2, 3

Besluit uitvoering Wet arbeid vreemdelingen 1e

WAV. Boete wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav. Onder meer is aan de orde of sprake is van grensoverschrijdende dienstverrichting.

De uitspraak gaat verder in op het bewijsrecht in bestuursrechtelijke

boetezaken. De staatsraad advocaat-generaal heeft eerder, op 12 april 2017, in deze zaken geconcludeerd ([ECLI:NL:RVS:2017:1034](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:1818](#)

Zie ook de vergelijkbare uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2017:1819](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Onterechte boetes voor Nederlandse scheepswerf en Roemeens bedrijf") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 600

Tussenuitspraak MK ABRS, 15-07-2017, 201604826/1/A3

college van bestuur van de Technische Universiteit Eindhoven (TU/e).

Aanbestedingswet 2012 (Aanbestedingswet) 1.1, 2:57 lid 2

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10 lid 2 onder g, 11 lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Gedeeltelijke weigering openbaarmaking

van gegevens over de aanbesteding van de TU/e voor een opdracht tot asbestsanering en renovatie. In de Aanbestedingswet is een aan de Wob derogerende regeling opgenomen. Verwijzing naar uitspraak ABRS 28-08-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:888](#). Stukken die zien op de kostenraming kunnen de mededinging vervalsen. Deze informatie is terecht geweigerd op grond van artikel 2:57, tweede lid, van de Aanbestedingswet. Het college heeft ter zitting erkend dat wel e-mailcorrespondentie tussen [bedrijf] en TU/e over de voorbereiding van de aanbesteding en de kostenraming bestaat. Niet gebleken is dat het college heeft onderzocht of de e-mailcorrespondentie met eventueel onderliggende stukken, al dan niet gedeeltelijk, openbaar kan worden gemaakt. Het besluit is in zoverre niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid.

[ECLI:NL:RVS:2017:1808](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2017, 601

MK ABRS, 04-07-2017, 201604476/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 11

Vw 2000 62, 66a

Vb 2000 6.5a

INREISVERBOD. De door de Afdeling uit het arrest Z.Zh. en I.O. afgeleide onderzoeks- en motiveringsplicht voor de staatssecretaris is ook van toepassing als hij verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen omdat hij een vreemdeling een vertrektermijn onthoudt en vervolgens artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000 dan wel artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 of een combinatie van deze bepalingen toepast.

Als zich een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000, vaardigt de staatssecretaris, behoudens in geval van bijzondere omstandigheden, een inreisverbod uit voor de volgens die bepaling maximaal toegestane duur. Anders dan in de onder 6. vermelde uitspraak van 15 juni 2012

[\[ECLI:NL:RVS:2012:BW9112\]](#), is de Afdeling, mede gelet op het arrest Z.Zh. en I.O. [Hof van Justitie, 11 juni 2015, [ECLI:EU:C:2015:377](#)], thans van oordeel dat de staatssecretaris hiermee niet voldoet aan de eisen die het Unierecht stelt. De staatssecretaris moet immers een kenbare beoordeling maken van het persoonlijke gedrag van de desbetreffende vreemdeling, waarbij hij ingaat op de aard en de ernst van de door die vreemdeling gepleegde strafbare feiten en de actualiteit van zijn gedrag. Aldus moet hij toelichten waarom het persoonlijke gedrag van die vreemdeling voldoende werkelijk, voldoende actueel en voldoende ernstig is om de duur van het tegen die

vreemdeling uitgevaardigde inreisverbod te rechtvaardigen.

Ten slotte is het aan de staatssecretaris om vast te stellen of aan het inreisverbod de in artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000 verbonden rechtsgevolgen zijn verbonden. Omdat alle in deze bepaling opgenomen gronden verband houden met de openbare orde, moet de staatssecretaris ook bij de toepassing van deze bepaling per geval beoordelen of het persoonlijke gedrag van de desbetreffende vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De in artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 door de wetgever gemaakte algemene afweging is niet zo'n individueel onderzoek en voldoet niet aan het Unierechtelijk evenredigheidsbeginsel.

Voor zover artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, van rechtswege de hierin vermelde rechtsgevolgen verbindt aan de situatie dat een vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechtelijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem ter zake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd, moet deze bepaling buiten toepassing worden gelaten wegens strijd met artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn (vgl. de onder 9.2. en 10.1. vermelde uitspraak van de Afdeling van 8 november 2016 [[ECLI:NL:RVS:2016:3012](#)]).

Gelet op het voorgaande is de door de Afdeling uit het arrest Z.Zh. en I.O. afgeleide onderzoeks- en motiveringsplicht voor de staatssecretaris ook van toepassing als hij verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen omdat hij een vreemdeling een vertrektermijn onthoudt en vervolgens artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000 dan wel artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 of een combinatie van deze bepalingen toepast.

[ECLI:NL:RVS:2017:1725](#)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum in zaak nr. 201606950/1/V1, [ECLI:NL:RVS:2017:1822](#).

JnB2017, 602

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-03-2017 (publ. 30-06-2017), AWB 16/21177

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 6.5a lid 4 d

INREISVERBOD. Overweging 14 van de Considerans van de Terugkeerrichtlijn duidt op de onderdaan van een derde land die een lidstaat vanuit een ander land binnenkomt, terwijl een inreisverbod van kracht was.

Uit de Franse, Duitse, Engelse en Spaanse tekst leidt de rechtbank af dat overweging 14 van de Considerans duidt op de onderdaan van een derde land die een lidstaat vanuit een ander land binnenkomt, terwijl een inreisverbod van kracht was. Deze uitleg past naar het oordeel van de rechtbank ook bij voornoemde aanbevelingen van de Europese Commissie. In onderhavige situatie staat vast dat eiser Nederland sinds de oplegging van het inreisverbod niet heeft verlaten. Dit betekent dat eiser Nederland niet vanuit een

ander land is binnengekomen, terwijl een inreisverbod van kracht was. Van de situatie als bedoeld in artikel 6.5a, vierde lid, onder d, van het Vb 2000 is dan ook geen sprake en verweerder heeft dit artikel dus niet ten grondslag mogen leggen aan het bestreden besluit.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7167](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schengengrenscore

JnB2017, 603

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 17-05-2017 (publ. 05-07-2017), AWB 16/16525

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Schengengrenscore 10 lid 1

SCHENGENGRENSCODE. Overschrijding van de buitengrens en uitreis van zeelieden vindt plaats op het moment van aanmonstering.

Eisers zijn zeelieden die in het bezit van een zeemansboekje Nederland zijn ingereisd op de luchthaven Schiphol met als doel werkzaamheden te verrichten aan boord van een zeeschip dat is gelegen in de haven van Rotterdam. De Zeehavenpolitie Rotterdam heeft geweigerd om uitreisstempels in de paspoorten van de zeelieden te plaatsen. Uit de Schengengrenscore en de Visumcode leidt de rechtbank af dat overschrijding van de buitengrens en uitreis plaatsvindt op het moment van aanmonstering en dat zeelieden die zich voorafgaand daaraan melden bij de grensdoorlaatpost dus een uitreisstempel in hun paspoort moeten krijgen. Anders dan de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie betoogt, hoeft om van overschrijding van de buitengrens en uitreis te kunnen spreken niet vast te staan dat de zeelieden op korte termijn na aanmonstering de haven met het schip zullen verlaten.

[ECLI:NL:RBROT:2017:3670](#)

Zie ook de uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats van dezelfde datum met ECLI'S: [ECLI:NL:RBROT:2017:3671](#), [ECLI:NL:RBROT:2017:3672](#) en [ECLI:NL:RBROT:2017:3673](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 604

MK ABRS, 03-07-2017, 201703480/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

VV 2000 3.37d lid 1

ASI EL. Vestigingsalternatief in Bagdad. Een ontheemde in de stad Bagdad hoeft niet, om toegang en verblijf te krijgen, in alle gevallen te beschikken over een

sponsor die een familielid is. Niet kan worden afgeleid dat soennieten in de stad Bagdad systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, en evenmin dat vestiging in de stad Bagdad in het algemeen redelijkerwijs niet van vreemdelingen, of meer specifiek soennitische ontheemden, kan worden verwacht.

Toegang tot de stad Bagdad

Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, kan uit de door de rechtbank aangehaalde passage uit het ambtsbericht uit 2016 niet worden afgeleid dat een ontheemde in de stad Bagdad, om toegang en verblijf te krijgen, in alle gevallen moet beschikken over een sponsor die een familielid is. Deze passage heeft immers, zo blijkt uit de tekst en context, specifiek betrekking op ontheemden die vanuit Anbar, een conflictgebied van waaruit ISIS aanslagen pleegt in en om Bagdad, over de Brebiz-brug toegang proberen te krijgen tot Bagdad. Uit het ambtsbericht uit 2016, noch uit de overige overgelegde stukken kan worden afgeleid dat terugkeerders uit het buitenland, voor wie volgens het ambtsbericht dezelfde registratievoorwaarden gelden als voor binnenlandse ontheemden, een sponsor moeten hebben die familie is. De staatssecretaris heeft in dit verband terecht gewezen op het rapport van de UNHCR van 12 april 2017. In dat rapport wordt specifiek beschreven aan welke voorwaarden een ontheemde uit (voormalig) ISIS- of conflictgebied moet voldoen om zich te kunnen vestigen in Bagdad-stad. In dit rapport staat niet dat de sponsor een familielid moet zijn, maar alleen dat hij een inwoner van de wijk moet zijn, waarin de vreemdeling zich wil vestigen. Dat de in het ambtsbericht uit 2016 vermelde registratievoorwaarden, zoals de rechtbank tot slot van belang heeft geacht, in het ambtsbericht uit 2015 niet stonden vermeld, maakt evenmin dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling geen toegang zal kunnen krijgen tot de stad Bagdad. De registratievoorwaarden waren reeds vermeld in de stukken die zijn betrokken bij de uitspraken van 21 november 2016. De Afdeling heeft in die uitspraken overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de administratieve handelingen, die gelet op de registratievoorwaarden zijn vereist, geen onoverkomelijke eisen voor toegang en langduriger verblijf zijn. Het ambtsbericht uit 2016 en de andere in deze zaak aan de orde zijnde stukken geven geen aanleiding om terug te komen van dit oordeel.

Positie soennieten in de stad Bagdad en vestiging in Bagdad in het algemeen

Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, komt de door de rechtbank in het kader van de vestigingsmogelijkheden betrokken informatie uit het ambtsbericht uit 2016 overeen met de informatie in het rapport van de UNHCR van 3 mei 2016. De Afdeling heeft deze informatie al betrokken bij de uitspraken van 21 november 2016. Uit die uitspraken blijkt dat noch uit het rapport van de UNHCR, noch uit de andere betrokken bronnen, die veelal op dezelfde periode zien als het ambtsbericht uit 2016, kan worden afgeleid dat soennieten in de stad Bagdad systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, en evenmin dat vestiging in de stad Bagdad in het algemeen redelijkerwijs niet van vreemdelingen, of meer specifiek soennitische ontheemden, kan worden verwacht. Uit het ambtsbericht uit 2016, noch uit de andere overgelegde stukken kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie van soennieten in Bagdad of de sociaaleconomische omstandigheden in significante zin zijn gewijzigd ten

opzichte van de bij de uitspraken van 21 november 2016 betrokken situatie. Dat blijkt evenmin uit het rapport van de UNHCR van 12 april 2017.

[ECLI:NL:RVS:2017:1744](#)

JnB2017, 605

MK ABRS, 07-07-2017-2017, 201701055/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2005/85/EG 30

Richtlijn 2013/32/EU 31, 36, 37

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba, 3.106b

VV 2000 3.37f

ASI EL. Georgië veilig land van herkomst. Het is mogelijk is om een land als veilig land van herkomst aan te wijzen met een uitzondering voor een deel van het grondgebied, indien een duidelijke scheidslijn kan worden aangebracht tussen het veilige en het niet veilige deel.

Beoordeling van de gemaakte uitzondering

Met het voorgaande sluit de Afdeling aan bij de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal van 20 juli 2016 dat het mogelijk is om een land als veilig land van herkomst aan te wijzen met een uitzondering voor een deel van het grondgebied, indien een duidelijke scheidslijn kan worden aangebracht tussen het veilige en het niet veilige deel. Hierbij is van belang dat op zichzelf niet in geschil is dat duidelijke geografische scheidslijnen bestaan tussen Abchazië en Zuid-Ossetië en het overige deel van Georgië. De omstandigheid dat de staatssecretaris Georgië heeft aangewezen als veilig land van herkomst met een uitzondering voor twee regio's leidt op zichzelf dan ook niet tot de conclusie dat de regeling van 11 oktober 2016 onverbindend is.

Conclusie toetsing van de aanwijzing

Uit het vorenstaande volgt dat de aanwijzing van Georgië als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, dat er in Georgië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. De staatssecretaris heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat er in Georgië algemeen gezien en op duurzame wijze geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Georgië voldoet aan de wettelijk voorgeschreven vereisten. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte de aanwijzing van Georgië als veilig land van herkomst onverbindend verklaard en om die reden ten onrechte het besluit van 27 december 2016 vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2017:1838](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2017, 606

MK ABRS, 05-07-2017, 201609349/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 56 lid 1

EVRM 3, 8

OPVANG. BED, BAD EN BROOD. MEEWERKVOORWAARDE. De staatssecretaris moet – bij een verzoek om toegang tot de VBL – per concreet geval motiveren waarom hij, gezien de persoon van de desbetreffende vreemdeling en diens perspectief voor vertrek uit Nederland, ervoor heeft gekozen hem vooraf tegen te werpen dat hij niet meewerkt aan zijn vertrek uit Nederland.

Toetsingskader

Het zojuist weergegeven beleid [betreffende toelaten van vreemdelingen tot de VBL onder voorwaarde dat zij meewerken aan vertrek] heeft de staatssecretaris niet bij besluit vastgesteld en evenmin als zodanig op de voorgeschreven wijze bekend gemaakt. Het betreft dan ook geen beleidsregel als bedoeld in artikel 1:3, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Dit betekent dat het voormelde slechts als een interne vaste gedragslijn kan worden aangemerkt en dat artikel 4:82 van de Awb niet van toepassing is; vergelijk uitspraken van de Afdeling van 6 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:430](#), en 25 maart 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1041](#). Hieruit volgt dat de staatssecretaris per concreet geval moet motiveren waarom hij, gezien de persoon van de desbetreffende vreemdeling en diens perspectief voor vertrek uit Nederland, ervoor heeft gekozen hem vooraf tegen te werpen dat hij niet meewerkt aan zijn vertrek uit Nederland.

Toepassing toetsingskader en beoordeling grief

Het beleid van de staatssecretaris om van een vreemdeling die verzoekt om toelating tot de VBL vooraf te verlangen dat hij – objectief – meewerkt aan het vertrek uit Nederland is op zichzelf niet onredelijk. Gegeven de op de vreemdeling rustende vertrekplicht acht de Afdeling de eis van de staatssecretaris dat de vreemdeling haar bereidheid uit Nederland te vertrekken objectieveert gerechtvaardigd en heeft de staatssecretaris terecht met de enkele daartoe strekkende verklaring van de vreemdeling geen genoegen genomen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1741](#)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum in zaak nr. 201605550/1/V1,

[ECLI:NL:RVS:2017:1826](#).

JnB2017, 607

MK ABRS, 05-07-2017, 201701724/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 56 lid 1

EVRM 3, 8

Awb 3:2

OPVANG. BED, BAD EN BROOD. MEEWERKVOORWAARDE. Bij een verzoek om toegang tot de VBL moet onder omstandigheden medisch onderzoek uitwijzen of een vreemdeling – in elk geval voorlopig – in staat moet worden geacht de gevolgen van zijn handelen en nalaten te overzien.

De Afdeling stelt vast dat de staatssecretaris niet betwist dat de vreemdeling tijdens het vertrekgesprek melding heeft gemaakt van het horen van stemmen in zijn hoofd.

Weliswaar heeft de vreemdeling desgevraagd tegenover de regievoerder te kennen gegeven dat dit verder geen invloed op dit gesprek en zijn uitspraken heeft, maar daar kan de staatssecretaris gezien de gesteldheid van de vreemdeling niet zonder meer op afgaan, daargelaten dat de vreemdeling de juistheid van de weergave van het gesprek in evenvermeld verslag betwist.

De Afdeling stelt voorts vast dat de regievoerder de deskundigheid mist om te beoordelen of een vreemdeling - in elk geval voorlopig - medisch in staat moet worden geacht de gevolgen van zijn handelen en nalaten te overzien. De vreemdeling heeft medische stukken overgelegd, met daarin de vermelding 'PTSS met psychotische kenmerken'. De vreemdeling heeft ook melding gemaakt van het horen van stemmen in zijn hoofd. In het licht hiervan heeft de staatssecretaris in strijd met artikel 3:2 van de Awb gehandeld door de vreemdeling de feitelijke toegang tot de VBL te weigeren, zonder medisch onderzoek te laten verrichten of deze - in elk geval voorlopig - medisch in staat moet worden geacht de gevolgen van zijn handelen en nalaten te overzien. Anders dan de staatssecretaris stelt, is voor het activeren van zijn vergewisplicht niet vereist dat een vreemdeling een verklaring van een medische deskundige/behandelaar overlegt waaruit blijkt dat hij wilsonbekwaam is. Vereist is slechts dat een vreemdeling zijn beroep op bijzondere omstandigheden als bedoeld onder 1 staft en daartoe een begin van bewijs inbrengt. Dit kan door, zoals in dit geval, het overleggen van dagrapporten van de GGD of andere medische stukken, waaruit blijkt dat betrokkene geestelijk in de war is of psychische klachten heeft die behandeling behoeven.

[ECLI:NL:RVS:2017:1828](#)

Zie ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum in zaak nr. 201701248/1/V1,

[ECLI:NL:RVS:2017:1825](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 608

Rechtbank Den Haag, 19-06-2017 (publ. 05-07-2017), NL17.1933

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 2 g, 9, 17 lid 1

DUBLI NVERORDENING. GEZINSLEDEN. Registratie in de BRP van eiser als echtgenoot van een persoon die in Nederland internationale bescherming geniet is in beginsel leidend.

De rechtbank overweegt dat de registratie in de BRP in beginsel leidend is. Dit wordt door verweerder ook erkend. De door verweerder vals bevonden huwelijksakte is voor de gemeente waar eisers partner staat ingeschreven vooralsnog geen aanleiding geweest om de inschrijving van eiser als echtgenoot van [persoon] ongedaan te maken. Nu de onderhavige procedure alleen gaat over de vraag welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, ziet de rechtbank evenmin aanleiding om niet van de in de BRP geregistreerde gegevens uit te gaan. Verweerder heeft gelet daarop ten onrechte eiser niet als echtgenoot aangemerkt. Nu [persoon] in Nederland internationale bescherming geniet, heeft verweerder zich eveneens ten onrechte op het standpunt gesteld dat artikel 9 van de Dublinverordening niet van toepassing is. Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat op grond van artikel 9 van de Dublinverordening Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van eisers asielverzoek.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:7025](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 609

MK ABRS, 07-07-2017, 201606169/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 83

PROCESRECHT. De staatssecretaris heeft de rechtbank bij brief van 2 augustus 2016, derhalve daags nadat de vreemdeling de nationaliteitsverklaring had ingebracht en vóór de zitting die heeft plaatsgevonden op 4 augustus 2016, verzocht de gelegenheid te krijgen om de nationaliteitsverklaring door Bureau Documenten te laten onderzoeken, om zo te kunnen bepalen welke waarde hij daaraan hecht. De rechtbank heeft de staatssecretaris, in strijd met artikel 83 van de Vw 2000, daartoe niet in de gelegenheid gesteld.

[ECLI:NL:RVS:2017:1842](#)

[Naar inhoudsopgave](#)